´Sempre he pensat que la família Pujol era bastant tèrbola i mai me n´he refiat´

Isabel-Clara Simó va formar part de la llista de Solidaritat.

Novel·lista. Posseïdora dels grans premis de la literatura en català, l'escriptora publica la seva novel·la número 28. Es tracta d'un apropament a Fernande Oliver, la jove amant del Picasso anterior a l'èxit. Independentista, Simó va ser candidata per Solidaritat, tot i que assegura que la política no li interessa.

"Millor que llegir no hi ha res", li fa dir Picasso a Fernande. Llegir no és molt antic avui? Miri les enquestes.

Bé, explico una altra època. Però, principalment, Fernande era molt bona alumna i assimila a través del cercle de Picasso que el coneixement és fonamental a la vida. No és una simple model. I Gertrude Stein, la intel·lectual més important i descobridora de Picasso, li va agafar mania. La seva visió del pintor era la dels toros i allò espanyol, mentre que altres defensaven que la pintura de veritat de Picasso naixia a Catalunya. Fernande li diu que ell no té res d'espanyol i ell es molesta.

Aquesta lectura no conté un enfocament catalanista?

No. Intento no barrejar la idelogia amb les novel·les, perquè això és fer trampa. Per a ideologia, un assaig. Però si busques en les novel·les, a dins sempre hi ha l'empremta de l'autor i el seu pensament.

Llavors, l'ocàs del pujolisme no seria susceptible de ser plasmat en una novel·la?

No m'interessa en absolut. Per a mi, es un dejà vu. Sempre he pensat que era una família bastant tèrbola i mai me n'he refiat. Una altra cosa és que ha fet mal a l'independentisme, que això és segur. La pregunta que queda a l'aire és el perquè de la confessió.

Alguna idea?

Crec que va ser un impuls místic, tot i que em diuen tots que no. Ell ja és gran i potser va pensar que havia de confessar i de fer penitència.

Està més a prop d'Artur Mas ara que lidera un pla independentista?

Només una mica. Crec que ha estat una actitud valenta, tot i que és bastant sibil·lí el que fa, perquè mai utilitza la paraula referèndum o està més atent als resultats electorals que a una altra cosa. Però, amb tot, ha portat el partit més emblemàtic de Catalunya a fregar-se amb Esquerra i això està bé. Han canviat molt les coses, però la darrera paraula la tindrà el poble.

No és ara menys independentista per portar la contrària?

No. Ho sóc molt més, perquè no estic tan sola. Ara tinc esperança.

I lideraria una llista, com farà el poeta Luis García Montero a Madrid?

No. No tinc gens de vocació política. Tinc molt afecte per Alfons López Tena i per això vaig aceptar anar a la llista de Solidaritat, però el meu desig era no ser escollida i no vaig sortir pels pèls. M'hauria trencat la vida, perquè el que m'agrada és escriure. La política no m'interessa gens.

Font del document:
http://www.diaridegirona.cat/cultura/2015/03/09/sempre-he-pensat-que-familia/713627.html?utm_source=rss